

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 16CoPr/2/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3124205237
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Stanislava Kollárová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2025:3124205237.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Stanislavy Kollárovej a členiek senátu JUDr. Dariny Legerskej a JUDr. Zuzany Slušnej v spore žalobcu: A. B. C., A., nar. XX.XX.XXXX, občan SR, bytom D. XXX, práv. zast.: Advokátska kancelária VEIS LEGAL, s.r.o. so sídlom Farská 8, Nitra, IČO: 53 027 591

proti žalovanému: Základná škola s materskou školou Žabokreky nad Nitrou so sídlom Žabokreky nad Nitrou, Školská 219, IČO: 36 125 695, práv. zast.: Advokátska kancelária JUDr. Edit Balážiková s.r.o. so sídlom Partizánske, Jesenského 231/5, IČO: 47 239 948, o neplatnosť skončenia pracovného pomeru, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 13. novembra 2024, č.k. 14Cpr/18/2024-204, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku I. **p o t v r d z u j e.**

II. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. ako aj súvisiaci výrok III. o trovách konania **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** v rozsahu zrušenia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. určil, že skončenie pracovného pomeru listom zo strany žalovaného zo dňa 06.11.2023 označeným ako "Výpoveď zamestnávateľa pre nadbytočnosť zamestnanca podľa § 63 ods. 1 písm. b) ZP", ktoré bolo žalobcovi doručené dňa 07.11.2023 je neplatné, výrokom II. určil, že pracovný pomer medzi žalobcom ako zamestnancom a žalovaným ako zamestnávateľom, ktorý vznikol na základe pracovnej zmluvy uzatvorenej dňa 24.08.2010 trvá a výrokom III. žalobcovi proti žalovanému priznal právo na náhradu trov konania 100 %, s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením. Na vec aplikoval ust. § 38 ods. 1, § 38a, § 63 ods. 1 písm. b/ a ods. 2 písm. b/, § 77 veta prvá Zákonníka práce, § 153 a § 167 ods. 2 CSP. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou zo dňa 19.04.2024 domáhal určenia, že: a/ skončenie pracovného pomeru listom zo strany žalovaného zo dňa 06.11.2023 označeným ako "Výpoveď zamestnávateľa pre nadbytočnosť zamestnanca podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce", ktoré bolo žalobcovi doručené dňa 07.11.2023 je neplatné; b/ pracovný pomer medzi žalobcom ako zamestnancom a žalovaným ako zamestnávateľom, ktorý vznikol na základe pracovnej zmluvy uzatvorenej dňa 24.08.2010, trvá a náhrady trov konania. Žalobca a žalovaný uzatvorili dňa 24.10.2010 pracovnú zmluvu, na základe ktorej bol medzi žalobcom ako zamestnancom a žalovaným ako zamestnávateľom uzatvorený pracovný pomer na dobu určitú, do 30.06.2011, s druhom práce učiteľ 2. stupňa ZŠ s aprobáciou prírodopis - chémia. Na základe dohody o zmene pracovnej zmluvy zo dňa 29.11.2010 sa pracovný pomer žalobcu zmenil na dobu neurčitú a od 31.12.2010 bol žalobca vymenovaný do funkcie riaditeľa školy - žalovaného na dobu určitú 5 rokov a to od 01.01.2011 do 31.12.2016. Žalobca vykonával funkciu riaditeľa, na základe vymenovania v období od 31.12.2015 do

31.12.2020. V súčasnosti je žalobca stále zamestnancom žalovaného. Žalobcovi bol dňa 04.06.2019 od Obce Žabokreky nad Nitrou (zriaďovateľ školy) doručený list zo dňa 21.05.2019 označený ako skončenie pracovného pomeru podľa § 63 ods.1 písm. e/ Zákonníka práce, ktorý žalobca napadol žalobou na súde. Rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom

č.k. 10Cpr/47/2019-474 zo dňa 05.01.2023 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 5CoPr/3/2023-538 zo dňa 28.06.2023 bolo určené, že výpoveď je neplatná. Žalobcovi bol dňa 27.08.2019 od A. E. F. doručený list označený ako skončenie pracovného pomeru podľa § 63 ods.1 písm. b/ Zákonníka práce (skončenie prac. pomeru č. 2), ktorý žalobca podal žalobu na súde. Rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom

č. k. 10Cpr/47/2019-380 zo dňa 15.06.2021 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 5CoPr/4/2021-443 zo dňa 09.08.2022 bolo určené, že táto výpoveď je neplatná. Žalobca sa písomne domáhal pridelovania práce podľa pracovnej zmluvy u žalovaného, avšak bezvýsledne. Dňa 08.09.2023 sa uskutočnilo u žalovaného stretnutie so žalobcom za účelom riešenia jeho pracovného pomeru s tým, že žalovaný navrhol skončiť pracovný pomer so žalobcom dohodou ku 30.09.2023, nakoľko nemá možnosť ho naďalej zamestnávať. Žalobca s uvedeným nesúhlasil. Dňa 07.11.2023 bol žalobcovi od žalovaného doručený list zo dňa 06.11.2023 označený ako výpoveď zamestnávateľa pre nadbytočnosť zamestnanca podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce (skončenie prac. pomeru č. 3), obsahom ktorého bola údajná nadbytočnosť žalobcu, o ktorej malo byť rozhodnuté dňa 30.08.2023 (kedy malo dôjsť

k zníženiu počtu zamestnancov a zrušeniu pracovnej pozície žalobcu ku dňu 01.09.2023). Medzi prijatím rozhodnutia o organizačnej zmene a účinnosťou tohto rozhodnutia je jeden kalendárny deň. Po prevzatí výpovede bol žalobcovi doručený list zo dňa 20.10.2023, ktorého obsahom bola ponuka voľného pracovného miesta školníka s tým, že žalovaný svojvoľne určil lehotu na akceptáciu ponúkanej práce do 25.10.2023 a to bez ohľadu na moment doručenia oznámenia. Žalobca v nadväznosti na výpoveď zaslal žalovanému list zo dňa 10.11.2023,

v ktorom žalovanému oznámil, že trvá na ďalšom zamestnávaní. Namietal neplatnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou z dôvodu nespĺnenia ponukovej povinnosti inej vhodnej práce podľa § 63 ods. 2 Zákonníka práce, pričom zamestnávateľ mu ponúkol vhodné miesto až po podaní výpovede, žalovaný neinformoval žalobcu o existencii organizačnej zmeny a konanie v rozpore s dobrými mravmi - simulovaný úkon o organizačnej zmene za účelom zbaviť sa žalobcu. Žalovaný približne po 4 mesiacoch od prvej právoplatne rozhodnutej neplatnej výpovede (z 27.08.2019) obsadzoval miesto učiteľa biológie a chémie výberovým konaním, takže je zrejmé, že žalobca nikdy nebol nadbytočným.

2. Súd prvej inštancie mal za nesporné a predloženými listinami za preukázané, že žalobca je v pracovnom pomere so žalovaným na základe pracovnej zmluvy zo dňa 24.08.2010. Bol riaditeľom školy a z tejto funkcie bol zriaďovateľom žalovaného platne odvolaný 05.06.2019. Žalobcovi boli doručené 2 skončenia pracovného pomeru výpoveďou a to zo dňa 04.06.2019 od zriaďovateľa (podľa § 63 ods. 1 písm. e/ Zákonníka práce) a zo dňa 27.08.2019 od

PaedDr. Václavy Juríkovej (podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce), s tým, že obidve boli vyhlásené za neplatné rozsudkami Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 10Cpr/47/2019 v spojení s rozsudkami Krajského súdu v Trenčíne č. k. 5CoPr/4/2021-443 zo dňa 09.08.2022 (výpoveď č. 2) a 5CoPr/3/2023-538 zo dňa 28.06.2023 (výpoveď č. 1). Žalobca po odvolaní z funkcie riaditeľa zostal v pracovnom pomere u žalovaného ako učiteľ

2. stupňa ZŠ s aprobáciou prírodopis - chémia. Žalobca vyčerpal všetku dovolenku v čase od 16.07.2023 do 24.11.2023 a do práce na pôvodné miesto nenastúpil. Z dôvodu zníženia počtu žiakov u žalovaného prijala riaditeľka školy žalovaného dňa 30.08.2023 rozhodnutie

o vykonaní organizačnej zmeny - Dodatok č. 6/2023 s účinnosťou od 01.09.2023, ktorým boli zrušené nasledovné pracovné miesta/pozície: pedagogický asistent pre MŠ (55,17 % úväzok) a učiteľ 2. stupňa ZŠ aprobácia prírodopis - chémia. Organizačná zmena bola vopred prerokovaná so zástupcami zamestnancov pani F. C. dňa 24.08.2023. Zamestnanci žalovaného (s výnimkou žalobcu, ktorý bol na dovolenke) boli oboznámení s interným predpisom o prijatí tejto organizačnej zmeny na pracovisku na pracovnej porade dňa 30.08.2023. Vzhľadom na zrušenie pracovného miesta žalobcu sa konalo rokovanie 08.09.2023 za prítomnosti žalobcu, žalovaného aj právnych zástupcov strán a zástupcu zamestnancov, na ktorom žalovaný informoval o tom, že pre žalobcu nemá voľné pracovné miesto ani inú, pre neho vhodnú prácu. Žalovaný ponúkol žalobcovi dohodu na skončenie prac. pomeru, s ktorou žalobca nesúhlasil. Následne sa ku dňu 01.11.2023 uvoľnilo miesto školníka (uzatvorením dohody o skončení prac. pomeru zo dňa 19.10.2023) a dňa 20.10.2023 žalovaný zaslal toto oznámenie žalobcovi na e-mailovú adresu B. a dňa 20.10.2023 aj poštou, pričom stanovil lehotu na vyjadrenie do

25.10.2023. Dňa 06.11.2023 bola vyhotovená výpoveď pre žalobcu z dôvodu v ust. § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce, ktorú žalobca prevzal dňa 07.11.2023. Úrad na ochranu oznamovateľov rozhodnutím zo dňa 09.02.2024, č. UOO-4/2024 nevyhovel žiadosti žalobcu o pozastavenie účinnosti výpovede zamestnávateľa pre nadbytočnosť podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce zo dňa 06.11.2023. Oznámenie

o voľnom pracovnom mieste školníka bolo žalobcovi doručené poštou dňa 09.11.2023. Miesto školníka bolo obsadené až dňa 02.05.2024 G. H..

3. Jedinou spornou skutočnosťou rozhodujúcou pre posúdenie platnosti výpovede tak zostalo, či si žalovaný splnil ponukovú povinnosť, vyplývajúcu z ust. § 63 ods. 2 Zákonníka práce a žalobcovi pred podaním výpovede pre nadbytočnosť zo dňa 06.11.2023 ponúkol existujúce uvoľnené pracovné miesto školníka a či sa žalobca oboznámil s e-mailom

od žalovaného zo dňa 20.10.2023, kde mu žalovaný ponúkol túto prácu, resp. či žalobca túto ponuku prijal alebo odmietol. Z protokolu Inšpektorátu práce v Trenčíne

č. ITN-1-47-2.3/P-E24, A25-24 o kontrole žalovaného na dodržiavanie predpisov v čase od 22.11.2023 do 08.01.2024 v spojení s jeho Dodatkom č. 1 bolo predmetom kontroly aj doručovanie oznámenia žalobcovi o voľnom pracovnom mieste školníka od 01.11.2023

e-mailom zo dňa 20.10.2023. Kontrolovaný subjekt (žalovaný) podľa týchto záverov počas inšpekcie nepreukázal, že by zamestnanec ponuku voľného pracovného miesta prijal alebo odmietol. Uvedený dodatok prevzal štatutár žalovaného dňa 10.01.2024 a súhlasil s ním, čo potvrdil svojím podpisom.

4. Žalobcovi bola výpoveď pre nadbytočnosť, ktorej platnosť je predmetom súdneho prieskumu, doručená dňa 07.11.2023. Pracovný pomer sa mal skončiť uplynutím výpovednej doby 3 mesiace, plynúcej od prvého dňa kalendárneho mesiaca nasledujúceho po doručení výpovede (t. j. začiatok plynutia doby je od 01.12.2023 a skončila sa koncom 2/2024) a žaloba o určenie jej neplatnosti bola podaná včas v 2-mesačnej prekluzívnej lehote dňa 19.04.2022. Výpoveď zo strany žalovaného pre nadbytočnosť obsahovala všetky zákonom požadované náležitosti a žalovaný preukázal aj existenciu organizačnej zmeny rozhodnutím zamestnávateľa zo dňa 30.08.2023 - Dodatok č. 6/2023 s účinnosťou od 01.09.2023, ktorým boli zrušené nasledovné pracovné miesta/pozície: pedagogický asistent pre MŠ (55,17 % úväzok) a učiteľ 2. stupňa ZŠ aprobácia prírodopis - chémia, ktorým bolo zrušené pracovné miesto žalobcu. Súd nie je oprávnený preskúmať rozhodnutie zamestnávateľa o organizačnej zmene (rozhodnutie NS SR sp.zn. 2Cdo/14/2000) a v spore nebolo preukázané, že by obe zamestnankyne, na ktoré žalobca poukazoval, boli prijaté za účelom vytvárania umelej prezamestnanosti, resp., že by niektorá z nich zaujala jeho už zrušené miesto. Takže žalobca bol ku dňu podania výpovede nadbytočným zamestnancom, pretože žalovaný nemal možnosť ho zamestnávať i naďalej podľa pôvodnej pracovnej zmluvy.

5. V konaní bolo preukázané, že ku dňu podania výpovede žalobcovi mal žalovaný voľné pracovné miesto školníka, o existencii ktorého žalovaného informoval e-mailom a listom zo dňa 20.10.2023, pričom list bol doručený poštou žalobcovi až 09.11.2023, t. j. dva dni po prevzatí výpovede (07.11.2023) a doručenie e-mailu sa nepreukázalo. Pokiaľ žalovaný chcel uniesť dôkazné bremeno o odmietnutí práce školníka, musel preukázať doručenie sporného e-mailu. Za týmto účelom súd odročil pojednávanie zo dňa 07.10.2024 na deň 13.11.2024, aby poskytol žalovanému lehotu na predloženie dôkazu o doručení uvedeného e-mailu žalobcovi. Žalovaný podaním zo dňa 05.11.2024 preukázal len odoslanie e-mailu zo dňa 20.10.2023

a neposkytol žiaden dôkaz o jeho doručení/prečítaní žalobcom s tým, že žalovaný sám uviedol, že nemá kompetencie na zabezpečenie dôkazu - informácie o doručení a prečítaní e-mailu zo dňa 20.10.2023. Navrhol vykonanie dôkazu a zabezpečiť uvedenú informáciu podľa § 189

a § 190 CSP od prevádzkovateľa e-mailových služieb žalobcu o tom, že bol predmetný e-mail adresovaný žalobcovi na jeho e-mailovú adresu B. skutočne doručený a ním aj prečítaný, pričom prevádzkovateľ (s uvedením jeho e-mailovej adresy) uvedie aj presný dátum a čas jeho prečítania žalobcom. Poukázal na iné e-maily, ktoré počas trvania pracovného pomeru na túto adresu doručoval žalobcovi, ktorý na e-maily reagoval. Žalobca s vykonaním takéhoto dôkazu nesúhlasil a poukázal na to, že žalovaný mal takýto dôkaz predložiť a nie žiadať, aby ho zabezpečil súd s tým, že preukázať doručenie a prečítanie e-mailu je možné iba vtedy, ak jeho odosielateľ pri odoslaní e-mailu požaduje od prijímateľa potvrdenie o jeho doručení a samotný prijímateľ toto potvrdenie následne aj zrealizuje. Poukázal na to, že žalovaný rok po začatí konania požadoval vykonať technicky nevykonateľný dôkaz,

nakoľko používa e-mailovú adresu B., pri používaní ktorej je technicky nemožné požadovať od adresáta e-mailu potvrdenie o doručení a prečítaní e-mailu tak, ako v programe Microsoft outlook. Nemožnosť požadovať potvrdenie o prečítaní e-mailu je uvedená aj na webovej stránke spoločnosti Google. Záverom poukázal na zásadu sudcovskej koncentrácie.

6. Splnenie ponukovej povinnosti zamestnávateľa v zmysle tohto ustanovenia je zákonným predpokladom danosti výpovedného dôvodu nadbytočnosti podľa § 63 ods. 1 písm. b/ ZP, pričom samotná existencia tohto výpovedného dôvodu zamestnávateľa nezabavuje právnej povinnosti ponúknuť zamestnancovi ešte pred uplatnením výpovede vhodnú prácu tak, ako ju vymedzuje citované ustanovenie § 63 ods. 2. ZP v znení platnom v čase dania výpovede. Jej zmysel spočíva v ochrane pracovného pomeru tým, že pred jeho skončením uprednostňuje zmenu dojednaných pracovných podmienok, a že umožňuje jednostranné skončenie pracovného pomeru výpoveďou až po splnení stanovených podmienok. Vzhľadom k tomu, že účinky výpovede nastávajú až jej účinným doručením zamestnancovi, k tomuto momentu je potrebné posudzovať aj splnenie vyššie uvedenej hmotnoprávnej podmienky platnej výpovede (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/261/2007 zo dňa 27.11.2008). Z tohto hľadiska je preto rozhodujúce v danom prípade, kedy došlo k doručeniu oznámenia o voľnom pracovnom mieste školníka žalobcovi, pričom nesporným bolo, že písomne (poštou) sa tak stalo 09.11.2023, teda po doručení výpovede pre nadbytočnosť. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný nepreukázal dodržanie postupu podľa § 63 ods. 2 ZP účinného v čase dania výpovede žalobcovi, s vyššie uvedeným výkladom ponukovej povinnosti zamestnávateľa.

7. Z obsahu pracovnej zmluvy súd prvej inštancie nemal preukázané dojednanie e-mailovej adresy žalobcu B. ako komunikačnej, aj keď sa mu preukázateľne informácie v rámci trvania pracovného pomeru na ňu od žalovaného doručovali. Súd mal za preukázané (v súlade s tvrdením žalobcu), že e-mailová adresa žalovaného B. nepodporuje preukázanie prijatia/doručenia odoslaného dokumentu ani o informácie o jeho prečítaní a tejto skutočnosti si bol žalovaný vedomý.

V e-mailovej komunikácii zo dňa 30.11.2023: Prekážka na strane zamestnávateľa - oznámenie" (na č. I. 193) pripojil požiadavku "Žiadame Vás o potvrdenie, že Vám bolo oznámenie o prekážke v práci doručené". Súd prvej inštancie mal za to, že oznámenie o voľnom pracovnom mieste smerovalo k zmene pôvodnej pracovnej zmluvy, z učiteľa na školníka a preto sa vyžadovalo doručenie oznámenia v písomnej forme (v zmysle § 38 ods.1 ZP). Pokiaľ žalobca /žalovaný pozn. odvolacieho súdu/ poslal e-mail o oznámení voľného miesta bez potvrdenia o doručení a skončil so žalobcom pracovný pomer výpoveďou pre nadbytočnosť skôr, než mal k dispozícii akúkoľvek spätnú väzbu o doručení ponuky miesta školníka žalobcovi, odoprel žalobcovi možnosť sa k nej vyjadriť v dostatočnom časovom predstihu a zareagovať. Už dňa 10.01.2024 Inšpektorát práce v Trenčíne žalovanému vytykal, že nepreukázal, že žalobca ponuku voľného pracovného miesta školníka od 01.11.2023 prijal alebo odmietol. Súd sa s Dodatkom č.1 od Inšpektorátu práce oboznámil až jeho doručením na 1. pojednávaní dňa 07.10.2024 a poskytol žalovanému lehotu na preukázanie doručenia e-mailu o ponuke miesta školníka žalobcovi, čo žalovaný neurobil a žiadal, aby takýto dôkaz obstaral súd. Súd prvej inštancie poukázal na uplatnenie prostriedkov procesného útoku a prostriedky procesnej obrany so závermi, že žalovaný mal uvedený dôkaz navrhnuť na vykonanie už dňa 08.07.2024

(v poskytnutej predĺženej lehote zo strany súdu) na vyjadrenie k žalobe a keďže dôkazné bremeno o splnení ponukovej povinnosti zaťažuje žalovaného ako zamestnávateľa, súd uplatnil zásadu sudcovskej koncentrácie a navrhovaný dôkaz (informáciu od prevádzkovateľa e-mailových služieb žalobcu) nevykonal ako uplatnený oneskorene. V konaní sa preukázalo, že žalovaný si nesplnil ponukovú povinnosť, pretože právny úkon - výpoveď pre nadbytočnosť žalobcovi urobil skôr, než mu doručil písomnú ponuku o voľnom pracovnom mieste, ktoré údajne potreboval naliehavo obsadiť, dal mu neprimerane krátku lehotu na vyjadrenie a v skutočnosti miesto školníka obsadil oveľa neskôr, až 02.05.2024. Súd prvej inštancie nevykonal ako jediný dôkaz - vyžiadanie informácie od prevádzkovateľa e-mailových služieb, že e-mail s oznámením voľného pracovného miesta školníka zo dňa 20.10.2023 bol žalobcovi skutočne doručený (prečítaný) s uvedením presného dátumu a času prečítania e-mailu žalobcom. Nesplnením ponukovej povinnosti podľa ust. § 68 ods. 2 ZP sa stala výpoveď neplatnou a preto súd žalobe vyhovel a zároveň určil, že pracovný pomer žalobcu a žalovaného trvá, pretože bez takého určenia by bolo právne postavenie žalobcu neisté.

8. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca bol v konaní úspešný v celom rozsahu, súd prvej inštancie žalobcovi priznal podľa § 255 ods. 1 CSP voči žalovanému nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %. Súd nezistil existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa, pre ktoré by mal postupovať podľa § 257 CSP a náhradu trov konania žalobcovi nepriznať.

9. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie namietajúc odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/, e/, f/ a h/ CSP, keď súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že súd prvej inštancie pri prezentovaní predbežného právneho názoru uviedol, že zásadnou otázkou pre rozhodnutie je skutočnosť, či bol žalobcovi doručený e-mail zo dňa 20.10.2023, ktorým žalovaný oboznámil žalobcu o voľnom pracovnom mieste školníka. Súd prvej inštancie poskytol žalovanému lehotu na zabezpečenie dôkazu o doručení predmetného e-mailu, avšak prevádzkovateľ e-mailových služieb odmietol túto informáciu žalovanému poskytnúť, nakoľko žalovaný nie je inštitúciou, ktorej by bol oprávnený tieto informácie poskytnúť. Žalovaný podaním zo dňa 04.11.2024 navrhol, aby predmetný dôkaz zabezpečil súd v zmysle § 189

a § 190 CSP. Na nariadenom pojednávaní dňa 04.11.2024 súd prvej inštancie dôkaz nepripustil s odôvodnením, že tento dôkaz mal žalovaný navrhnuť už dňa 08.07.2024, vo vyjadrení k žalobe a uplatnil zásadu sudcovskej koncentrácie konania. Žalovaný poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29.09.2022, č. k. 6Cdo/107/2022 s odôvodnením, že postup súdu prvej inštancie je nesprávny, keď týmto nesprávnym procesným postupom došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Žalobca v komunikácii so zamestnávateľom používal e-mailovú adresu B. a v rovnaký deň na požiadavky zamestnávateľa reagoval. Žalobca bol oboznámený s obsahom e-mailu zo dňa 20.10.2023 po jeho doručení, avšak túto skutočnosť účelovo popiera, keď na otázku súdu, či email čítal, odpovedal účelovo, že netuší. Žalobca na oznámenie o voľnom pracovnom mieste žalovanému neodpovedal, z čoho je zrejmé, že o pracovnú pozíciu záujem nemal. Aj keď to bolo po doručení výpovede, pokiaľ by mal o uvedenú pozíciu záujem, nič žalobcovi nebránilo v tom, aby kontaktoval zamestnávateľa. Namietal, vo vzťahu k výroku II. napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, že súd v zmysle § 220 ods. 2 CSP o určení, že pracovný pomer medzi žalobcom ako zamestnancom a žalovaným ako zamestnávateľom, ktorý vznikol na základe pracovnej zmluvy uzatvorenej dňa 24.08.2010, trvá, riadne neodôvodnil, preto je v tejto časti rozhodnutie nepreskúmateľné /NS SR sp.zn. 8Cdo/85/2020 zo dňa 25.06.2020/. Od žalovaného ako zamestnávateľa nemožno spravodlivo požadovať, aby žalobcu naďalej zamestnával najmä pre negatívne medziľudské vzťahy medzi žalobcom a žalovaným. Absentuje prejav lojality a dôvery. Vzájomný vzťah je narušený prebiehajúcim konaním, ale aj ďalšími právoplatne skončenými konaniami, ktoré sa týkali určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru alebo odvolania z funkcie riaditeľa. Z vyjadrení a podaní sporových strán je zrejmé, že ak by mal pracovný pomer naďalej trvať, výkon práce žalobcu pre žalovaného by bol týmito súdnymi konaniami negatívne poznačený. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

10. Žalobca v písomne podanom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je zrozumiteľné, vnútorne logické a dáva stranám sporu presvedčivú odpoveď na všetky podstatné sporné otázky. Žalovaný namietal odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/,e/, f/ a h/ CSP, pričom konkrétne výhrady nevzniesol. Súd prvej inštancie odmietol vykonať dôkaz navrhnutý žalovaným, poukazom na ust. § 153 ods. 1 a 2 CSP, keď žalovaný bol povinný preukázať splnenie ponukovej povinnosti už v rámci prvého vyjadrenia k žalobe. Postupom súdu prvej inštancie tak nedošlo k porušeniu procesných práv žalovaného. Právna zástupkyňa žalovaného uviedla, že preukázanie skutočnosti, že žalobca fyzicky prečítal e-mail, je technicky nemožná. Aj keby žalobca e-mail prečítal a nedá súhlas na potvrdenie zamestnávateľovi, že e-mail prečítal a pošle spätnú väzbu, technicky sa to nedá preukázať. A navyiac, žalovaný predmetný návrh na vykonanie dôkazu realizoval viac ako rok po začatí konania. Žalovaný vzhľadom na zrejmú technickú nemožnosť preukázať doručenie ním tvrdeného e-mailu tento dôkaz nenavrhol. Do úvahy neprichádza aplikácia žalovaným citovaného uznesenia NS SR sp. zn. 6Cdo/107/2022 zo dňa 29.09.2022. Súd prvej inštancie správne uzavrel, že oznámenie o voľnom pracovnom mieste pred uplatnením výpovede zo strany zamestnávateľa podľa § 63 ods. 2 ZP by mal zamestnávateľ realizovať písomne do vlastných rúk zamestnanca. K doručeniu oznámenia o voľnom

pracovnom mieste školníka žalobcovi došlo poštou dňa 9.11.2023, teda po doručení výpovede pre nadbytočnosť. Žalovaný nepreukázal dodržanie postupu podľa § 63 ods. 2 ZP účinného v čase doručenia výpovede žalobcovi. Súd prvej inštancie správne poukázal na skutočnosť, že nemal preukázané dojednanie e-mailovej adresy žalobcu B. ako komunikačnej, aj keď sa preukázateľne informácie v rámci trvania pracovného pomeru na adresu doručovali od žalovaného. Pracovná zmluva v časti identifikácie žalobcu neobsahovala akýkoľvek údaj o e-mailovej adrese žalobcu a neobsahuje ustanovenie, ktoré by umožňovalo žalovanému doručovať písomnosti adresované žalobcovi prostredníctvom e-mailu. Žalobca a žalovaný sa nedohodli v rámci pracovnej zmluvy na možnosti doručenia písomností prostredníctvom e-mailu, preto nemožno považovať dátum odoslania údajného e-mailu žalovaným za deň doručenia žalobcovi /viď rozhodnutie NS SR sp.zn. 5Cdo/36/2020: „dôjdením do sféry príjemcu možno rozumieť aj dôjdenie e-mailu na e-mailovú adresu príjemcu, ale len za predpokladu, ak dal príjemca v zmluve najavo, že písomnosti mu možno zasielať aj elektronicky/. Nesplnením ponukovej povinnosti podľa § 68 ods. 2 ZP sa stala výpoveď neplatnou a preto súd žalobe vyhovel a súčasne určil, že pracovný pomer trvá, pretože bez takéhoto určenia by bolo právne postavenie žalobcu neisté. Poukázal na rozhodnutia ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS 59/05, IV.ÚS 115/03, I.ÚS 33/2011, keď všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu ako vecne správny potvrdil a žalovaného zaviazal na náhradu trov odvolacieho konania žalobcu v rozsahu 100 %.

11. Žalovaný v písomne podanom vyjadrení zo dňa 01.04.2025 uviedol, že súdom uplatnená koncentrácia konania a nevykonanie dôkazu navrhovaného žalovaným je nesprávnym postupom súdu prvej inštancie, čím došlo k porušeniu procesných práv žalovaného ako i k porušeniu práva na spravodlivý proces. Žalovaný v súdom stanovenej lehote vykonal všetky potrebné úkony na zabezpečenie stanoviska prevádzkovateľa e-mailových služieb, avšak tento odmietol poskytnúť súčinnosť. Žalovaný na pojednávaní konanom dňa 07.10.2024 mal len predbežné stanovisko IT technika o nemožnosti zabezpečiť potvrdenie o doručení a prečítaní predmetného e-mailu. Pri následnom preverovaní u poskytovateľa e-mailových služieb žalovaný zistil, že toto je možné preukázať výlučne na dožiadanie konajúcim súdom. Uplatnenie sudcovskej koncentrácie konania je tak predčasné. Žalobcovi bolo riadne ponúknuté doručením e-mailu zo dňa 20.10.2023 voľné pracovné miesto školníka. Na pozíciu školníka bol prijatý zamestnanec dňa 02.05.2024, pričom žalobcovi bola dňa 09.11.2023 doručená ponuka o voľnom pracovnom mieste. Výrok II. napadnutého rozsudku je nepreskúmateľný. Ak by bolo skončenie pracovného pomeru listom zo strany žalovaného zo dňa 06.11.2023, označené ako „Výpoveď pre nadbytočnosť zamestnanca podľa § 63 ods. 1 písm. b/ ZP neplatné, z dôvodov namietaných žalobcom, boli splnené podmienky na rozhodnutie súdu v súlade s § 79 ods. 1 ZP, keď od žalovaného nemožno spravodlivo požadovať, aby žalobcu ďalej zamestnával. Súčasne podal žalovaný vzájomnú žalobu podľa § 147 a nasl. CSP s odkazom na § 79 ods. 1 ZP. Žalovaný nedisponuje pracovnou pozíciou pre žalobcu vzhľadom na kvalifikáciu a zručnosti a z objektívnych dôvodov nepotrebuje výkon práce žalobcu. Vzťah žalobcu a žalovaného je narušený ďalšími súdnymi konaniami: konanie vedené na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom pod sp. zn. 10Cpr/47/2019, sp.zn.10Cpr/47/2019 a na Okresnom súde Partizánske pod sp. zn. 5C/39/2021. Prebiehajúce spory preukazujú, že ich vzťahy sú dlhodobo narušené, absentuje prejav dôvery, lojality. Pri ďalšom trvaní pracovného pomeru by medzi sporovými stranami mohlo dochádzať ku konfliktom. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 12CoPr/6/2018 zo dňa 30.04.2019, keď vzhľadom na ospravedliteľné dôvody, na základe ktorých by bolo v rozpore s dobrými mravmi, aby žalovaný ďalej prideloval žalobcovi prácu. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

12. Žalobca v písomne podanom vyjadrení k odvolacej duplike žalovaného uviedol, že žalovaný vo svojej odvolacej duplike neštandardným a procesne neprípustným spôsobom doplnil skutkové odôvodnenie podaného odvolania nad rámec podaného odvolania, a to zjavne po uplynutí zákonnej lehoty na podanie odvolania, keď podal „vzájomnú žalobu“, resp. návrh, aby súd vyslovil, že od žalovaného nemožno spravodlivo požadovať, aby žalobcu ďalej zamestnával. Je procesne neprípustné, aby žalovaný v odvolacej duplike dopĺňal odvolacie dôvody o ničím nepreukázané skutkové tvrdenia, ktoré neuviedol ani pred súdom prvej inštancie, ani v podanom odvolaní. Takýto absurdný postup žalovaného je v rozpore s ustanovením § 365 ods. 2 CSP. Žalovaný v odvolacej duplike uviedol nepravdivé tvrdenie, cit.: „Žalobca tvrdí, že ponuka o voľnom pracovnom mieste bola žalobcovi doručená dňa 09.11.2023, pričom tento sám uviedol, že je možné, že sa s obsahom e-mailu oboznámil aj skôr.“ Žalovaný vkladá žalobcovi do úst

vyhlásenia, ktoré žalobca v tomto konaní nikdy neuviedol. Žalobca od počiatku tvrdí, že ponuka voľného pracovného miesta mu bola doručená poštou až potom, ako mu bola doručená výpoveď. Takýto postup zamestnávateľa bez akýchkoľvek pochybností zakladá neplatnosť výpovede pre nesplnenie ponukovej povinnosti, čo v súlade so stabilnou rozhodovacou praxou správne vyhodnotil aj súd prvej inštancie, ktorý rozhodol o neplatnosti výpovede. Žalobca v priebehu konania nikdy neuviedol to, čo žalovaný klamlivo podsúva v odvolacej duplike a síce, že sa žalobca oboznámil s ponukou inej práce prostredníctvom žalovaným zaslaného e-mailu ešte pred doručením výpovede. Žalovaný v konaní tvrdil, že ponukovú povinnosť splnil zaslaním e-mailu žalobcovi, pričom na preukázanie dátumu a času doručenia e-mailu nepredložil akýkoľvek dôkaz a žalovaný zaťažuje dôkazné bremeno ohľadom preukázania splnenia povinnosti podľa § 63 ods. 2 Zákonníka práce. S prihliadnutím na negatívnu dôkaznú teóriu súd prvej inštancie nemohol od žalobcu spravodlivo požadovať, aby preukazoval skutočnosť, o ktorej tvrdí, že nenastala (v tomto prípade splnenie ponukovej povinnosti pred daním výpovede). Súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že strany sporu nemali zmluvne dohodnuté komunikovanie prostredníctvom e-mailu a taktiež, že e-mailová adresa žalovaného B. nepodporuje preukázanie prijatia/doručenia odoslaného dokumentu ani o informácie o jeho prečítaní a tejto skutočnosti si bol žalovaný vedomý. Súd prvej inštancie preto na základe vykonaných dôkazov správne vyhodnotil, že žalovaný nepreukázal splnenie povinnosti ponúknuť žalobcovi inú vhodnú prácu pred podaním výpovede, čoho zákonným následkom je neplatnosť výpovede. Žalovaný takmer rok po začatí konania na základe nových skutkových tvrdení uplatnil voči žalobcovi „vzájomnú žalobu“ nárok, aby súd v zmysle § 79 ods. 1 rozhodol, že od žalovaného nemožno spravodlivo požadovať, aby žalobcu ďalej zamestnával. Doposiaľ žiadne podanie žalovaného nespĺňalo obsahové ani formálne náležitosti vzájomnej žaloby, ktorým by sa žalovaný domáhal tohto nároku. Žalovaný tak opakovane postupuje v rozpore s ustanovením § 154 CSP, resp. § 153 ods. 1 CSP. Žalobca namietal subjektívne a ničím nepodložené tvrdenia žalovaného o možných konfliktoch na pracovisku v prípade opätovného nástupu žalobcu do práce. Je neprípustné, aby žalovaný bez akýchkoľvek dôkazov podsúval súdu, že nástup žalobcu do práce bude viesť ku konfliktom. Žalobca nemá záujem o konflikty, ale o prácu, v ktorej výkone mu žalovaný protiprávne bráni šesť rokov. V tomto kontexte nemožno opomenúť, že je to práve žalovaný, kto sa opakovane dopúšťa úmyselného protiprávneho konania voči žalobcovi, aby mu za každú cenu znemožnil výkon práce podľa pracovnej zmluvy, a to napriek právoplatnému súdnemu rozhodnutiu o neplatnosti predchádzajúcich skončení pracovného pomeru (resp. povinnosti prideľovať žalobcovi prácu podľa pracovnej zmluvy). Žalobcovi preto neostáva nič iné, ako sa v súlade so zákonom domáhať svojich práv v súdnych konaniach, ktorých trvanie však nevie ovplyvniť. Ak by súd vyhovel procesne nesprávnemu a obsahovo nepodloženému návrhu žalovaného, že od neho nemožno spravodlivo požadovať, aby žalobcu ďalej zamestnával, išlo by o svojvoľné popretie elementárnej spravodlivosti, ktorej sa žalobca aktívne domáha už vyše šesť rokov. Žalovaný v odvolacej duplike v neposlednom rade opomína, že zamestnanca nemožno akýmkoľvek spôsobom postihovať za to, že voči zamestnávateľovi uplatňuje svoje práva (sťažnosťou, žalobou, alebo iným zákonným spôsobom). Vzhľadom na ustanovenie § 13 ods. 8 ZP je preto paradoxné, že žalovaný svoj návrh („vzájomnú žalobu“) odôvodňuje práve tým, že žalobca sa už vyše šesť rokov zákonným spôsobom v súdnych konaniach domáha ochrany pred nezákonným konaním žalovaného. Žalobca s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti trvá na tom, že žalovaným podané odvolanie je v celom rozsahu nedôvodné. Navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdil ako vecne správne a žalovaného zaviazal na náhradu trov odvolacieho konania žalobcu v rozsahu 100 %.

13. Ďalšie vyjadrenia strany sporu nepodalí.

14. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má základné zákonom predpísané náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, e/, f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), viazaný pritom skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie, bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 a § 384 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie je vo výroku I. vecne správne, čím boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie podľa § 387 ods. 1 CSP

a vo výrokoch II. a III. odvolací súd napadnuté rozhodnutie podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP zrušil z nasledujúcich dôvodov :

15. V preskúmvanej veci súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na záveroch, že žalobca je v pracovnom pomere so žalovaným na základe pracovnej zmluvy zo dňa 24.08.2010. Žalobca vykonával funkciu riaditeľa školy a z tejto funkcie bol zriaďovateľom žalovaného platne odvolaný 05.06.2019. Po odvolaní z funkcie riaditeľa školy zostal žalobca v pracovnom pomere u žalovaného ako učiteľ 2. stupňa ZŠ s aprobáciou prírodopis - chémia. Z dôvodu organizačných zmien - zníženia počtu žiakov u žalovaného prijala riaditeľka školy žalovaného dňa 30.08.2023 rozhodnutie o vykonaní organizačnej zmeny. Organizačná zmena bola vopred prerokovaná so zástupcami zamestnancov. Ku dňu 01.11.2023 sa uvoľnilo miesto školníka. Dňa 20.10.2023 žalovaný zaslal žalobcovi oznámenie o mieste školníka na e-mailovú adresu B. a dňa 20.10.2023 aj poštou, pričom stanovil lehotu na vyjadrenie do 25.10.2023. Dňa 06.11.2023 bola vyhotovená výpoveď pre žalobcu z dôvodu v ust. § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce, ktorú žalobca prevzal dňa 07.11.2023. Oznámenie o voľnom pracovnom mieste školníka bolo žalobcovi doručené poštou dňa 09.11.2023. Žalovaný v konaní nepreukázal splnenie si ponukovej povinnosti ako zákonný predpoklad pre výpovedný dôvod pre nadbytočnosť podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce. Z obsahu pracovnej zmluvy súd prvej inštancie nemal preukázané dojednanie e-mailovej adresy

žalobcu B. @XXXXX.I. ako komunikačnej, ktorá skutočnosť nevyplýva ani z pracovnej zmluvy, pričom e-mailová adresa žalovaného B. nepodporuje preukázanie prijatia/doručenia odoslaného dokumentu ani informácie o jeho prečítaní. Žalovaný si nesplnil ponukovú povinnosť, pretože právny úkon - výpoveď pre nadbytočnosť žalobcovi urobil skôr, než žalobcovi doručil písomnú ponuku o voľnom mieste pracovnom mieste, ktoré údajne potreboval naliehavo obsadiť, dal žalobcovi neprimerane krátku lehotu na vyjadrenie a v skutočnosti miesto školníka obsadil oveľa neskôr, až dňa 02.05.2024. Nesplnením ponukovej povinnosti podľa ust. § 68 ods. 2 ZP sa stala výpoveď neplatnou, preto súd žalobe vyhovel a určil, že pracovný pomer žalobcu a žalovaného trvá, pretože bez takého určenia by bolo právne postavenie žalobcu neisté.

16. Odvolateľ (žalovaný) namietal vecnú nesprávnosť tohto rozhodnutia uplatňujúc výslovne dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP, keď mu súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom zároveň namietal vadu nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia, v ust. § 365 ods. 1 písm. e) CSP, keď súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, prípadne ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a § 365 ods. 1 písm. h/ CSP, rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

17. Procesné podmienky (podmienky konania) predstavujú základné procesné predpoklady na to, aby súd mohol autoritatívne vo veci rozhodnúť. Ich existencia a splnenie je predpokladom poskytnutia súdnej ochrany ohrozeným, alebo poškodeným subjektívnym právam v rozsahu čl. 1 Základných princípov CSP, čo je cieľom civilného konania. Procesný kódex ich definuje ako podmienky, za ktorých môže súd konať a rozhodnúť. Skúmanie splnenia procesných podmienok je úradnou povinnosťou súdu počas celého konania (§ 161 CSP). Vadou predpokladanou v ust. § 365 ods. 1 písm. a) CSP trpí konanie v prípade, ak súd vec prejednal

a rozhodol, napriek existujúcim nedostatkom týkajúcim sa procesných podmienok.

18. Odvolací súd za aplikácie ust. § 380 ods. 2 CSP z úradnej povinnosti, ako aj so zreteľom na námietku žalovaného predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré prechádzalo rozhodnutiu vo veci a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu odvolací súd konštatuje, že v konaní pred súdom prvej inštancie procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a) CSP nezistil.

19. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie, vo vzťahu k určaniu neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou zo dňa 06.11.2023 vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, zaoberal sa tvrdeniami a dôkazmi strán v spore, dôkazy hodnotil v súlade so zásadami podľa § 191 CSP a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver. V posudzovanej veci súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia dal odpoveď na všetky zásadné právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace

s predmetom súdnej ochrany a obrany proti nej. Odôvodnenie rozhodnutia tvorí dostatočný podklad pre uskutočnenie prieskumu v odvolacom konaní, v parametroch daných ust. § 220 ods. 2 CSP, pričom odvolací súd nezistil, že by tieto závery boli zjavne neodôvodnené, či neakceptovateľné, nevyplýva z nich ani jednostrannosť, alebo taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Obsah spisového materiálu v predmetnom súdnom konaní zároveň pripúšťa interpretáciu faktov a posúdenie relevantných právnych otázok tak, ako sú v posudzovanej veci prezentované súdom prvej inštancie. Skutočnosť, že odvolateľ sa s názorom súdu prvej inštancie nestotožnil, nemôže sama o sebe viesť k záveru o neodôvodnenosti rozhodnutia súdu prvej inštancie. V odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvej inštancie dal odpoveď aj na všetky námietky žalovaného prezentované v rámci jeho obrany v konaní pred súdom prvej inštancie v časti určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru vypovedou zo dňa 06.11.2023.

20. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP predstavuje transformáciu ústavnoprávnych princípov do civilného sporového konania. Podľa čl. 46 Ústavy SR sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde. Podľa čl. 48 Ústavy SR má každý právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. V tomto odvolacom dôvode ide o porušenie procesných práv a nie hmotnoprávnych nárokov strán. Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

21. K námietkam žalovaného o porušení práva na spravodlivé súdne konania v dôsledku nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia z pohľadu ním tvrdených dôvodov odvolania uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. b), príp. d) CSP, vo vzťahu k výroku I. , odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že vychádzajúc z obsahu súdneho spisu možno v prvom rade konštatovať, že súd prvej inštancie dodržal v konaní procesné predpisy upravujúce procesný postup o povinnom poučení strany v spore o procesných právach a o procesných povinnostiach, o predvolávaní na nariadené pojednávania za účelom prejednávania veci, pri vykonávaní dokazovania a procesný postup pred skončením dokazovania. Odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie zodpovedá kritériám odôvodnenia rozsudku podľa § 220 ods. 2 až 4 CSP. Odvolací súd zdôrazňuje, že podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd síce ukladá súdom povinnosť odôvodniť svoje rozhodnutia, túto požiadavku však nemožno chápať tak, že sudy majú povinnosť dať podrobnú odpoveď na každý argument (napr.: rozsudok ESLP vo veci Van Hurk v. Holandsko z 19.04.1994, č. 16034/90, bod 61). Ústavný súd SR v tomto smere konštatoval, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j.

s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany sporu na spravodlivý proces (rozhodnutie sp. zn. IV. ÚS 115/03 zo dňa 03.07.2003). V rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 358/09 zo dňa 15.10.2009 Ústavný súd SR uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (nález sp. zn. II. ÚS 410/06 zo dňa 02.08.2007) k naplneniu čoho v posudzovanej veci aj došlo. Súd prvej inštancie sa vysporiadal so všetkou významnou argumentáciou strán sporu, všetky ťažiskové otázky v odôvodnení

svojho rozhodnutia podrobne zdôvodnil, preto nie je možné konštatovať, že by jeho rozhodnutie vykazovalo znaky nedostatočného odôvodnenia. Odvolací súd zdôrazňuje, že pokiaľ sa žalovaný so spôsobom posúdenia nastolených otázok súdom prvej inštancie, či dôvodmi na ktorých rozhodnutie založil súd prvej inštancie subjektívne nestotožňuje a považuje ich za nesprávne, táto skutočnosť nemôže sama o sebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti rozhodnutia súdu prvej inštancie a tiež nemôže byť spôsobilá založiť odlišné rozhodnutie, ak súd prvej inštancie pri posudzovaní esenciálnych otázok vychádzal z platnej právnej úpravy. Závery súdu prvej inštancie pri posudzovaní rozhodujúcich otázok boli výsledkom procesu komplexného vyhodnotenia skutkových okolností prejednávanej veci, ktoré v konaní vyšli najavo a ktoré v rámci zásady voľného hodnotenia dôkazov súd viedli k prijatiu napadnutého rozhodnutia.

22. Z uvedených dôvodov tak nebolo možné konštatovať pre žalovaným tvrdené vady odôvodnenia rozhodnutia naplnenie odvolacieho dôvodu uvedeného tak v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP.

23. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. e) CSP spočíva v tom, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. V tomto prípade ide o vadu skutkovú, keď strana navrhla dôkaz, ktorý je potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností, ale súd prvej inštancie takýto dôkaz nevykonal.

24. Podstata odvolacieho dôvodu vyplývajúceho z § 365 ods. 1 písm. f/ CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam spočíva v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania, napr. keď súd prvej inštancie zoberie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú, alebo neboli stranami sporu prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplývajú z prednesov strán sporu. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

25. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplývajú, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

26. Vyššie uvedené odvolacie námietky žalovaného, vo vzťahu k napadnutému výroku I. , vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené, bez opory v zistenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie a uvádza nasledovné:

27. Vo vzťahu k napadnutému výroku I. predmetného rozhodnutia žalovaný namietal, že súd prvej inštancie nepripustil návrh žalovaného, aby súd zabezpečil dôkaz podľa § 190 CSP, teda informáciu od prevádzkovateľa e-mailových služieb, že e-mail žalovaného adresovaný žalobcovi dňa 20.10.2023 (ponuka voľného pracovného miesta školníka) bol žalobcovi doručený a ním prečítaný, napriek tomu, že súd prvej inštancie v rámci predbežného právneho posúdenia uviedol, že zásadnou otázkou je skutočnosť, či bol uvedený e-mail žalobcovi doručený.

28. Podľa § 38 ods. 1 Zákonníka práce písomnosti zamestnávateľa týkajúce sa vzniku, zmeny a skončenia pracovného pomeru alebo vzniku, zmeny a zániku povinností zamestnanca vyplývajúcej z pracovnej zmluvy musia byť doručené zamestnancovi do vlastných rúk. To platí rovnako o písomnostiach týkajúcich sa vzniku, zmien a zániku práv a povinností vyplývajúcich z dohody o práci vykonávanej mimo pracovného pomeru. Písomnosti doručuje zamestnávateľ zamestnancovi na pracovisku, v jeho byte

alebo kdekoľvek bude zastihnutý. Ak to nie je možné, možno písomnosť doručiť poštovým podnikom ako doporučenú zásielku.

29. Podľa § 38a Zákonníka práce, zamestnávateľ poskytne zamestnancovi informáciu, ktorá sa podľa tohto zákona alebo iného pracovnoprávneho predpisu poskytuje v písomnej forme, v listinnej podobe; zamestnávateľ môže túto informáciu poskytnúť v elektronickej podobe, ak zamestnanec má k elektronickej podobe informácie prístup, môže si ju uložiť a vytlačiť a zamestnávateľ uchová doklad o jej odoslaní alebo o jej prijatí, ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak. Rovnako to platí aj na písomnú odpoveď zamestnávateľa, ak je zamestnávateľ povinný zamestnancovi písomne odpovedať.

30. Podľa § 63 ods. 2 písm. b/ Zákonníka práce, zamestnávateľ môže dať zamestnancovi výpoveď, ak nejde o výpoveď z dôvodu nadbytočnosti zamestnanca vzhľadom na skončenie dočasného pridelenia podľa § 58 pred uplynutím doby, na ktorú bol dohodnutý pracovný pomer na určitú dobu, o výpoveď pre neuspokojivé plnenie pracovných úloh, pre menej závažné porušenie pracovnej disciplíny alebo z dôvodu, pre ktorý možno okamžite skončiť pracovný pomer, alebo o výpoveď podľa odseku 1 písm. f), iba vtedy, ak b) zamestnanec nie je ochotný prejsť na inú pre neho vhodnú prácu, ktorú mu zamestnávateľ ponúkol v mieste, ktoré bolo dohodnuté ako miesto výkonu práce alebo sa podrobiť predchádzajúcej príprave na túto inú prácu.

31. Uvedené hmotnoprávne podmienky platnosti výpovede musí zamestnávateľ, ktorý má neobsadené pracovné miesta, naplniť ešte pred podaním výpovede na to, aby výpoveď daná zamestnancovi bola platná.

32. Z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie vyplýva, že žalovaný dal dňa 06.11.2023 žalobcovi výpoveď podľa § 63 ods. 2 písm. b/ CSP- pre nadbytočnosť s tým, že nemá pre žalobcu iné vhodné voľné pracovné miesto. Žalobcovi bola doručená výpoveď dňa 07.11.2023. Dňa 20.10.2023 zaslal žalovaný žalobcovi oznámenie o mieste školníka a to na emailovú adresu a súčasne aj poštou. Oznámenie o voľnom pracovnom mieste školníka bolo žalobcovi doručené dňa 09.11.2023. Žalovaný v konaní neunesol dôkazné bremeno, keď nepreukázal doručenie e-mailu žalobcovi, čím si nesplnil ponukovú povinnosť ako zákonný predpoklad pre výpovedný dôvod pre nadbytočnosť podľa § 63 ods. 2 písm. b/ Zákonníka práce.

33. Pokiaľ ide o poskytnutie ponuky e-mailom odoslaným dňa 20.10.2023, ustanovenie § 38a Zákonníka práce teda, že zamestnávateľ poskytne zamestnancovi informáciu, ktorá sa podľa tohto zákona alebo iného pracovnoprávneho predpisu poskytuje v písomnej forme, v listinnej podobe; zamestnávateľ môže túto informáciu poskytnúť v elektronickej podobe, ak zamestnanec má k elektronickej podobe informácie prístup, môže si ju uložiť a vytlačiť a zamestnávateľ uchová doklad o jej odoslaní alebo o jej prijatí, ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak. Rovnako to platí aj na písomnú odpoveď zamestnávateľa, ak je zamestnávateľ povinný zamestnancovi písomne odpovedať, sa nepoužije, nakoľko z čl. 4 smernice EP a Rady (EÚ) 2019/1152 z 20.06.2019 o transparentných a predvídateľných pracovných podmienkach v Európskej únii vyplýva, že ide o informácie o základných podmienkach pracovnoprávneho vzťahu (totožnosť účastníkov pracovnoprávneho vzťahu; miesto výkonu práce; ak stále alebo hlavné miesto výkonu práce neexistuje, zásadu, že pracovník je zamestnaný na niekoľkých miestach alebo že si môže slobodne zvoliť miesto výkonu práce a registrované sídlo podniku alebo bydlisko zamestnávateľa, kde je to potrebné; názov, funkciu, povahu alebo druh práce, na ktorú bol pracovník prijatý, alebo stručnú špecifikáciu alebo popis práce; dátum začiatku pracovnoprávneho vzťahu; v prípade pracovnoprávneho vzťahu na dobu určitú, dátum jeho ukončenia alebo jeho predpokladané trvanie; v prípade dočasných agentúrnych pracovníkov identifikáciu užívateľských podnikov, ak sú mu známe alebo akonáhle sú známe; trvanie a podmienky skúšobnej doby, ak sa uplatňuje; nárok na odbornú prípravu poskytovanú zamestnávateľom, ak sa poskytuje; dĺžku platenej dovolenky, na ktorú má pracovník nárok, alebo ak ju v čase poskytovania informácie nemožno stanoviť, postupy na udeľovanie a určovanie takejto dovolenky; postupy, ktoré zamestnávateľ a pracovník musia dodržiavať, vrátane formálnych požiadaviek a výpovedných dôb, v prípade skončenia zmluvy alebo pracovnoprávneho vzťahu, alebo ak v čase poskytovania informácie dĺžku týchto výpovedných dôb nemožno určiť, spôsob určovania týchto výpovedných dôb; odmenu vrátane začiatočnej základnej zložky, akékoľvek ďalšie prípadne uplatniteľné zložky, uvedené samostatne, a splatnosť a spôsob vyplácania odmeny za prácu, na ktorú má pracovník nárok; ak je pracovný režim úplne alebo prevažne predvídateľný, dĺžku štandardného pracovného dňa

alebo týždňa pracovníka a akékoľvek pravidlá práce nadčas a odmeny za ňu, a pravidlá týkajúce sa zmeny nástupu na pracovnú zmenu, tam kde sa uplatňujú; ak je pracovný režim úplne alebo prevažne nepredvídateľný, zamestnávateľ pracovníkovi oznámi: skutočnosť, že rozvrh pracovného času je premenlivý, počet zaručených platených hodín a odmenu za prácu vykonanú nad rámec týchto zaručených platených hodín; referenčné hodiny a dni, v rámci ktorých sa od pracovníka môže vyžadovať, aby pracoval; minimálnu lehotu, v ktorej má pracovník nárok byť vopred informovaný o pracovnej úlohe pred jej začiatkom, a lehotu, v ktorej môže zamestnávateľ úlohu zrušiť podľa článku 10 ods. 3, ak sa dá uplatniť; všetky kolektívne zmluvy, v ktorých sú upravené pracovné podmienky, alebo v prípade kolektívnych zmlúv uzavretých mimo podniku osobitnými spoločnými orgánmi alebo inštitúciami, názov takýchto orgánov alebo inštitúcií, v rámci ktorých boli zmluvy uzavreté; ak je to zodpovednosťou zamestnávateľa, identifikáciu inštitúcií sociálneho zabezpečenia, ktorým sa odvádzajú sociálne príspevky spojené s pracovnoprávnym vzťahom, a prípadnú ochranu v oblasti sociálneho zabezpečenia, ktorú poskytuje zamestnávateľ. Nejde o ustanovenie aplikovateľné tam, kde platí povinnosť doručovania písomností podľa § 38 ZP. Zároveň z uvedeného výpočtu nevyplýva, že by mohla byť ponuková povinnosť zamestnávateľa splnená poskytnutím ponuky v elektronickej podobe.

34. Vo vzťahu k námietke žalovaného, že nesprávnym procesným postupom súdu prvej inštancie došlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces, keď v zmysle § 189 a § 190 CSP, keď súd prvej inštancie nezabezpečil navrhnutý dôkaz a uplatnil sudcovskú koncentráciu konania, odvolací súd uvádza nasledovné:

35. Podľa § 150 ods. 1 a 2 CSP strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu. Na zistenie podstatných a rozhodujúcich skutočností môže súd strany požiadať o ďalšie skutkové tvrdenia.

36. Podľa § 153 ods. 1 až 3 CSP strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu. Ak súd na prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany neprihliadne, uvedie to v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej.

37. V sporovom konaní je súd limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu, ktoré konanie sa riadi zásadou formálnej pravdy. Ustanovenie § 150 CSP zakotvuje jednu zo základných procesných povinností strán a to povinnosť tvrdiť. Schopnosť strany uniesť bremeno tvrdenia spolu s dôkazným bremenom je predpokladom pre úspech v spore. Posúdenie otázky, ktorá strana sporu je povinná tvrdiť a aký obsah je obsah jej povinnosti tvrdiť, teda kto a aké tvrdenia má uviesť, sa odvíja od hmotného práva. Platí, že strana sporu je povinná tvrdiť skutočnosti, ktoré sú na základe hmotného práva spôsobilé priviesť jej úspech v spore. Skutkové tvrdenia sú obsahom jednotlivých procesných úkonov strán sporu, ktoré majú formu písomných podaní či ústnych prednesov. Z hľadiska pravidiel o koncentrácii konania je žiadateľné, aby všetky skutkové tvrdenia boli obsiahnuté a) ak ide o žalobcu, tak v žalobe a vo vyjadrení žalobcu podľa § 167 ods. 3 CSP, b) ak ide o žalovaného, tak vo vyjadrení žalovaného k žalobe podľa § 167 ods. 2 CSP a vo vyjadrení žalovaného podľa § 167 ods. 4 CSP. Skutkové tvrdenia predložené neskôr (napr. vo forme ústnych prednesov na pojednávaní) je potrebné ospravedlniť tým, že ich strana sporu nemohla predložiť už skôr (napr. novým skutkovým tvrdeniam sa reaguje na skutočnosť, ktorá vyšla najavo až z dôkazu vykonaného na pojednávaní); inak na ne súd nemusí prihliadnuť (§ 153). Súd môže strany vyzvať na doplnenie skutkových tvrdení (§ 150 ods. 2 CSP), výnimočne môže vykonať dôkaz, ktorý strany nenavrhl, a takto zistiť skutočnosť, ktorá nebola stranami tvrdená (§ 185 ods. 2 a 3), prípadne sa môže výnimočne odkloniť od zhodných tvrdení strán (§ 186 ods. 2 CSP). Tento materiálny korektív však nemôže nahrádzať procesnú aktivitu strán a ich povinnosť tvrdiť a rovnako preukázať svoje tvrdenia. Jeho účelom je

v rozumnej miere zmierniť prísne formálne následky nesplnenia povinnosti tvrdiť (Števíček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok, komentár, C. H. Beck, 2016, 569 s.). 21.1.

38. Účelom sudcovskej koncentrácie konania je zabrániť, aby strany zdržiavali spor neskoro vykonanými procesnými úkonmi, pretože nie je želané, aby strana sporu predkladala skutkové tvrdenia alebo dôkazné návrhy až na pojednávaní, čo by mohlo znamenať zmarenie účelu už nariadeného pojednávania a požiadavku na vytýčenie ďalšieho pojednávania. Nemožno však vylúčiť, že predloženie skutkového tvrdenia alebo dôkazného návrhu až na pojednávaní je v konkrétnom prípade dôvodné, napr. ak je bezprostrednou reakciou na nové skutočnosti, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania. Včasnosť predloženia prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany hodnotí v okolnostiach konkrétneho prípadu súd a je ponechané na jeho úvahe, či prípadné omeškanie procesného úkonu ospravedlní, alebo či prijme procesnú sankciu, ktorá spočíva v tom, že na procesný úkon neprihliadne, a tým mu neprizná procesné účinky. Predloženie prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany, ktoré nie je včasné, je definované v § 153 ods. 1 druhej vete CSP. Procesný úkon nie je vykonaný včas, ak ho strana sporu mohla vykonať skôr (objektívne hľadisko), ak by konala starostlivo (subjektívne hľadisko). Ak neexistujú osobitné dôvody, v zásade platí, že predloženie skutkových tvrdení alebo dôkazných návrhov až na pojednávaní nie je včasné. Ustanovenie § 153 ods. 2 a 3 CSP zakotvuje sankciu za to, že strana sporu nespĺnila povinnosť uloženú v § 153 ods. 1 CSP. Ak súd dospieje k záveru, že strana sporu neuplatnila prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas, má možnosť buď konanie strany ospravedlniť a na jej procesný úkon prihliadnuť, alebo vyvodiť sankčné dôsledky, teda na omeškaný procesný úkon neprihliadnuť (neprižnať mu procesnoprávne účinky).

39. Dokazovanie je časť civilného súdneho konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). V dokazovaní sa súd obmedzuje len na zisťovanie poznatkov o skutkových okolnostiach, ktoré zakladajú a odôvodňujú prejednávany nárok. Hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie.

40. K namietanému pochybeniu v procese obstarávania dôkazov odvolací súd konštatuje, že pokiaľ súd nevykonával v priebehu civilného konania navrhnutý dôkaz, nemožno to považovať za procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení strany sporu. Súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že žalovaný zaslal žalobcovi e-mail o oznámení voľného pracovného miesta bez potvrdenia o doručení a skončil so žalobcom pracovný pomer výpoveďou pre nadbytočnosť skôr, než mal spätnú väzbu o doručení ponuky. I napriek postupu súdu prvej inštancie, ktorý poskytol žalovanému lehotu na preukázanie doručenia e-mailu

o ponuke miesta školníka žalobcovi, žalovaný tak neurobil a žiadal súd o zabezpečenie dôkazu. Ako však vyplýva z obsahu spisu, súd prvej inštancie zaslal žalovanému výzvu zo dňa 05.06.2024 na vyjadrenie sa k žalobe ako i na predloženie listinných dôkazov na preukázanie svojich tvrdení, ktorú výzvu žalovaný prevzal dňa 14.06.2024. Podaním zo dňa 24.06.2024 žiadal právny zástupca žalovaného o predĺženie lehoty na podanie vyjadrenia. Pokynom súdu prvej inštancie zo dňa 24.06.2024 bola právnenému zástupcovi žalovaného predĺžená lehota do 10.07.2024. Právny zástupca žalovaného sa podaním zo dňa 10.07.2024 vyjadril k žalobe.

V podaní žalovaný uviedol, že zaslal žalobcovi oznámenie o voľnom pracovnom mieste zo dňa 20.10.2023, ktoré hneď dňa 20.10.2023 zaslal aj prostredníctvom pošty. Pokynom zo dňa 07.10.2024 súd prvej inštancie vyzval žalovaného, aby preukázal doručenie e-mailu žalobcovi o pracovnej ponuke a kedy bolo voľné miesto školníka obsadené /pracovnú zmluvu/. Na pojednávaní konanom dňa 07.10.2024 súd prvej inštancie v predbežnom právnom posúdení uviedol, že jediným sporným faktom je, či žalobca vedel o ponuke iného miesta, školníka, ktoré existovalo ako voľné pred podaním výpovede a kedy bolo toto miesto fyzicky obsadené. Súd prvej inštancie pojednávanie odročil na deň 13.11.2024 za účelom predloženia dôkazu

o doručení sporného e-mailu žalovaným. Podaním zo dňa 12.11.2024 právny zástupca žalovaného uviedol, že poskytoval e-mailových služieb nemôže poskytnúť informáciu

o svojich klientoch súkromno-právnym osobám, preto navrhol, aby predmetný dôkaz zabezpečil súd. V tomto smere odvolací súd uvádza, že postup súdu prvej inštancie bol správny so závermi, že žalovaný mal dostatok času zabezpečiť si predmetný dôkaz za situácie, na

ktorú skutočnosť poukázal aj súd prvej inštancie, že Inšpektorát práce v Trenčíne

v protokole zo dňa 10.01.2024 vytýkal žalovanému, že nepreukázal, že žalobca ponuku voľného pracovného miesta školníka od 01.11.2023 prijal alebo odmietol. Závery súdu prvej inštancie, že

žalovaný neuniesol dôkazné bremeno a mal dostatok času na preukázanie doručenia e-mailu žalobcovi, s uplatnením sudcovskej koncentrácie konania, sú správne.

V konaní bolo preukázané, že žalovaný si nespĺnil ponukovú povinnosť, pretože výpoveď pre nadbytočnosť žalobcovi urobil skôr, ako doručil žalobcovi písomnú ponuku o voľnom pracovnom mieste, dal žalobcovi neprímerane krátku dobu na vyjadrenie a v skutočnosti miesto školníka obsadil neskôr, až dňa 02.05.2024. Ak oznámenie o voľnom pracovnom mieste smerovalo k zmene pôvodnej pracovnej zmluvy, z učiteľa na školníka, vyžadovalo sa oznámenie v písomnej forme, v súlade s ust. § 38 ods. 1 Zákonníka práce. Z obsahu pracovnej zmluvy dojednanie e-mailovej adresy ako komunikačnej, nebolo preukázané. Žalovaný zaslal žalobcovi oznámenie o voľnom pracovnom mieste zo dňa 20.10.2023 poštou, ktorú zásielku si žalobca prevzal dňa 9.11.2023, pričom výpoveď bola žalobcovi doručená dňa 7.11.2023, čím nebol dodržaný postup podľa § 63 ods. 2 písm. b/ Zákonníka práce. A navyše, žalovaný mal vedomosť o tom, že emailová adresa žalovaného nepodporuje prijatie/doručenie odoslaného dokumentu ani informáciu o jeho prečítaní. Poukaz žalovaného na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6cdo/107/2022 nie je dôvodný, keď ide o skutkovo a právne odlišnú vec-zvýšenie výživného.

41. Súd prvej inštancie výrokom II. určil, že pracovný pomer medzi žalobcom ako zamestnancom a žalovaným ako zamestnávateľom, ktorý vznikol na základe pracovnej zmluvy uzatvorenej dňa 24.08.2010 trvá s odôvodnením, že bez takého určenia by bolo právne postavenie žalobcu neisté.

42. Žalovaný v podanom odvolaní v tejto časti namietal nedostatočné odôvodnenie súdom prvej inštancie, s ktorou odvolacou námietkou sa odvolací súd stotožňuje.

43. Odvolací súd z obsahu žaloby zistil, že žalobca sa podanou žalobou domáhal určenia, že pracovný pomer medzi žalobcom ako zamestnancom a žalovaným ako zamestnávateľom, ktorý vznikol na základe pracovnej zmluvy uzatvorenej dňa 24.08.2020 trvá. V odôvodnení žaloby, vo vzťahu k výroku II. uviedol, že v nadväznosti na výpoveď prostredníctvom splnomocneného právneho zástupcu adresoval žalovanému list zo dňa 10.11.2023 označený ako "Oznámenie zamestnanca, že trvá na ďalšom zamestnaní v zmysle § 79 ods. 1 zákona

č. 311/2001 Z.z. Zákonníka práce v znení neskorších predpisov, v ktorom žalovanému uviedol, že trvá na ďalšom zamestnaní na základe pracovnej zmluvy. Z obsahu spisu, ani z rozhodnutia nevyplýva, ako sa súd prvej inštancie vysporiadal s tvrdými skutkovými okolnosťami za situácie, že predmetné oznámenie zo dňa 10.11.2023 žalobca v konaní nepredložil. A navyše, v odôvodnení rozhodnutia absentuje vysporiadanie sa s rozhodujúcimi skutočnosťami, keď súd prvej inštancie uviedol, že bez takéhoto určenia by bolo právne postavenie žalobcu neisté.

V tejto časti je rozhodnutie nepreskúmateľné, nie je uvedené, na základe akých skutkových tvrdení žalobcu, z akého dôvodu by bolo postavenie žalobcu neisté a bez ďalšieho zakladá vadu konania podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, preto odvolací súd rozhodnutie v tejto časti podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP zrušil ako aj súvisiaci výrok o trovách konania a vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

44. Po vrátení veci súd prvej inštancie vykoná dokazovanie oboznámením listinného dôkazu-Oznámenie zamestnanca, že trvá na ďalšom zamestnaní v zmysle § 79 ods. 1 zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonníka práce zo dňa 10.11.2023, tento vyhodnotí, vykoná výsluch strán sporu k uplatnenému nároku žalobcu a vec právne posúdi. V tomto smere odvolací súd dáva do pozornosti rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1CdoPr/13/2023- 26.06.2024, zo dňa 26.06.2024, keď samotné určenie, že pracovný pomer trvá je špecifický výrok, pri ktorom treba posúdiť existenciu naliehavého právneho záujmu. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie nevyplýva, ako sa vysporiadal s návrhom žalobcu a svoje odôvodnenie nepremietol do rozhodnutia. Pre absenciu akýchkoľvek skutkových tvrdení v tejto časti žaloby s uvedením, či žalobca požiadal zamestnávateľa, že trvá na pracovnom pomere, nie je možné preskúmať napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie. Súčasne sa vysporiada so všetkými námietkami podanými žalovaným, vo vzťahu k napadnutému výroku II., so vzájomným návrhom, o ktorom odvolací súd nerozhodol z dôvodu, že rozhodnutie v tejto časti zrušil a rozhodnutie odvolacieho súdu v tomto štádiu konania stratilo opodstatnenie, vec právne posúdi a riadne odôvodní.

45. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP):

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu

a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)

- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)

- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolateľ má možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci

(§ 160 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).